

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 103.271 van 6 februari 2002
in de zaak A. 88.604/VII-20.210**

In zake: XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat K. HINNEKENS,
kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
Louis Pasteurlaan 24

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

- 1.de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
- 2.de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Georgische nationaliteit, op 22 december 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 1999 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 18 november 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 oktober 1999;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 12 van het Besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gezien het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2001 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat K. HINNEKENS, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 1 november 1996 en verklaarde zich op 4 november 1996 een eerste maal vluchteling. Nadat deze asielprocedure was afgesloten met een weigeringsbeslissing van 16 juni 1998, uitgesproken door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, verklaarde de verzoekende partij zich op 25 september 1998 een tweede maal vluchteling.

1.2. Op 18 november 1998 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 28 oktober 1999 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt:

"Betrokkene werd verhoord op 9 juni 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Kannas.

Betrokkene, die de Georgische nationaliteit heeft, diende op 4 november 1996 een eerste asielaanvraag in. De negatieve beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 5 november 1996 werd bevestigd door de Commissaris-generaal op 17 juni 1998

wegens de bedrieglijk aard van betrokkene's asielrelaas. Betrokkene verklaart niet naar zijn land te zijn teruggekeerd, maar enkele dagen nadat hij zijn negatief antwoord had ontvangen, gebeld zou hebben naar zijn neef. Deze zou hem gezegd hebben dat betrokkene niet kon terugkeren omdat er nieuwe convocaties van de politie waren aangekomen doordat betrokkene's vriend, B. S., van wie hij in 1993 te Kiev een pakje moest geven aan de zoon van V K., zou opgepakt zijn. B. zou een aanhanger geweest zijn van Gamsachurdia, en een jaar na diens vlucht, zou B. aan het hoofd gestaan hebben van een groep die de televisietoren moest veroveren tijdens de putsch. Tijdens een verhoor zou B. betrokkene's naam bovendien vermeld hebben. Daardoor zou de politie betrokkene nu zoeken. Betrokkene legt twee oproepingsbrieven neer (gedateerd op 9 februari 1998 en op 31 maart 1998). Nog zou betrokkene's neef aan betrokkene gezegd hebben dat er op 5 februari 1998 een brand zou gewoed hebben in betrokkene's huis, die alles zou vernield hebben. Betrokkene weet echter geen enkel vermoeden over de motieven van deze brand. Betrokkene legt eveneens nog twee attesten neer over de brand in zijn huis (gedateerd op 12 augustus 1998 en één ongedateerd). Betrokkene is in het bezit van zijn internationaal paspoort (uitgegeven op 1 oktober 1996).

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet teruggekeerd is naar Georgië. Betrokkene beroept zich tijdens de tweede asielaanvraag op zijn eerste asielaanvraag, hij stelt immers dat de nieuwe convocatie die hij neerlegt op het Commissariaat-generaal en de brandstichting het gevolg zijn van zijn problemen die hij heeft gehad tussen 1992 en 1997.

Er dient echter opgemerkt te worden dat er over zijn eerste asielaanvraag omwille van ernstige tegenstrijdigheden werd besloten dat het bedrieglijk was. Bijgevolg kan er ook aan de geloofwaardigheid van betrokkene's tweede asielaanvraag (die een gevolg is van zijn eerste asielaanvraag) ernstig getwijfeld worden.

Verder stelde betrokkene tijdens zijn tweede asielaanvraag dat zijn problemen het gevolg was van het feit dat betrokkene in 1994 een pakje met onbekende inhoud had doorgegeven. Terwijl hij tijdens zijn eerste asielaanvraag stelde dat hij problemen had gekregen nadat hij voor de regering kritisch materiaal aan de oppositie zou hebben gegeven. Hij beweerde toen bovendien dat er tussen 1992 en 1995 niets was geschiedt(sic).

Bovendien zijn er nieuwe tegenstrijdigheden tussen betrokkene's verklaringen op het Commissariaat-generaal afgelegd in het kader van zijn eerste asielaanvraag en verklaringen die hij aflegde op het Commissariaat-generaal in het kader van zijn tweede asielaanvraag. Op het Commissariaat-generaal (9 juni 1999) verklaarde betrokkene dat hij in april 1996 naar een politieke bijeenkomst van oppositiepartijen zou gegaan zijn terwijl hij in het kader van zijn eerste asielrelaas op het Commissariaat-generaal (29 april 1998) verklaarde dat hij eind november 1995 zo'n bijeenkomst zou hebben bijgewoond.

Voorts beweert betrokkene dat Gamsachurdia op 6 januari 1991 uit Georgië zou gevlucht zijn. In werkelijkheid is dat op 6 januari 1992 (cfr. Keesing Historisch archief, juni 1992). Omdat betrokkene beweerde politiek actief te zijn in die periode en nadien in enkele zelf geschreven artikels de politieke situatie van Georgië geanalyseerd zou hebben, mag men toch wel verwachten dat hij de hedendaagse politieke geschiedenis van Georgië kent. De door betrokkene voorgelegde documenten kunnen de hierboven aangehaalde tegenstrijdigheden niet weerleggen en zijn dus niet van die werd om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de

Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 18 november 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het verzoekschrift stelt dat "zij opteert voor een kamer met drie Raadsheren"; dat zij nochtans zonder enig voorbehoud te formuleren is verschenen voor een kamer samengesteld uit één staatsraad overeenkomstig artikel 90, § 1, tweede lid, 1° van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat zij bijgevolg geacht wordt afstand te doen van haar verzoek;

2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat huidig annulatieberoep te haren opzichte niet ontvankelijk is; dat zij in haar brief van 3 oktober 2001 verklaart afstand te doen van deze "exceptie";

2.3. Overwegende dat de verzoekende partij een "laatste memorie" heeft gevoegd bij haar verzoek tot voortzetting; dat het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dergelijk procedurestuk niet voorziet; dat het dan ook uit de debatten wordt geweerd;

3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift elf middelen meent te kunnen uiteenzetten; dat bepaalde van die middelen, zo ze al geen loutere herhaling zijn van hetgeen reeds is gezegd, samen kunnen worden besproken;

3.1. Overwegende dat eerste drie middelen geput worden uit het feit dat een tolk Georgisch-Frans de verklaringen van de verzoekende partij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal heeft vertaald; dat de verzoekende partij artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) geschonden acht (eerste middel), artikel 57 van de "taalwet" (tweede middel, waarschijnlijk bedoelt de verzoekende partij de

gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken), evenals de motiveringsplicht (derde middel); dat zij in dat verband stelt dat de bestreden beslissing niet kan berusten op deugdelijke motieven wanneer zij gebaseerd is op een verhoor dat geacht wordt "niet te zijn", vermits gebruik werd gemaakt van een tolk die niet voldoet aan de vereiste taalkennis en die de taal van de procedure niet gebruikt heeft;

Overwegende dat uit de gegevens van het dossier niet blijkt dat de tolk, naast het Georgisch, enkel de Franse taal machtig was, noch dat door de tussenkomst van die tolk de asielprocedure in een andere taal dan het Nederlands werd gevoerd, noch dat de ondervragende ambtenaar niet zou hebben verstaan wat de verzoekende partij heeft verklaard;

Overwegende dat uit artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de tolk, die de verklaringen van de kandidaat-vluchteling vertaalt, dit rechtstreeks moet doen in de taal van de procedure;

Overwegende dat de verzoekende partij verder nog inroept dat artikel 57 van de "taalwet" zou geschonden zijn; dat de Raad van State echter niet goed kan inzien hoe artikel 57 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken zou geschonden zijn; dat het taalgebruik in het kader van een asielprocedure wordt geregeld door artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet en niet door de voornoemde gecoördineerde wetten; dat de door de verzoekende partij aangehaalde bepaling het overigens heeft over disciplinaire sancties lastens ambtenaren die de bepalingen van die wetten omzeilen of trachten ongedaan te maken;

Overwegende dat meteen duidelijk is dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht, zoals door de verzoekende partij aangegeven in het derde middel, niet schendt;

Overwegende dat het eerste, tweede en derde middel niet gegrond zijn;

3.2. Overwegende dat het vierde, vijfde en zesde middel worden geput uit het beweerde feit dat de bestreden beslissing niet zou aangeven door wie zij werd genomen; dat de verzoekende partij daaruit afleidt dat de motiveringsplicht (nogmaals) werd geschonden (vierde middel), artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet werd miskend (vijfde

middel) evenals het "substantiële vormvoorschrift dat oplegt te vermelden wie de beslissing genomen heeft" (zesde middel);

Overwegende dat uit de lezing van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat deze werd genomen door de heer P. SMET, toenmalig adjunct-commissaris; dat artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat beslissingen als de voorliggende ook kunnen worden genomen door de adjunct-commissaris;

Overwegende dat het vierde, vijfde en zesde middel derhalve niet gegrond zijn;

3.3. Overwegende dat in het zevende middel voor een derde maal wordt voorgehouden dat de motiveringsplicht geschonden werd; dat de verzoekende partij zoals in de vorige middelen opnieuw een reeks verdrags-, grondwets- en wetbepalingen aanhaalt die het hebben over de motivering; dat het middelen verder uiteenvalt in zes onderdelen; dat de verzoekende partij, na de bestreden beslissing integraal te hebben geciteerd, letterlijk het volgende stelt:

"a) Dat het dringend beroep luidens de bestreden beslissing ingediend werd op 24 november 1998 en de beslissing zou dateren van 28 oktober 1999

Dat gelet op het tijdsverloop de opgegeven motivering niet opgaat, nu het opgegeven motief direkt zou kunnen worden ingeroepen.

Dat niet gemotiveerd is waarom de bestreden beslissing gelet op de ingeroepen motieven binnen de een redelijke termijn genomen is - daar waar overeenkomstig art. 63/3 van de vreemdelingenwet dit reeds behoorde te gebeuren binnen de 30 werkdagen na indienen van het dringend beroep - tenzij uiteraard dat de echte motieven welke de negatieve beslissing per impossible quod non zouden kunnen dragen niet opgegeven zijn.

Dat wanneer eigenlijk motieven van een beslissing niet opgegeven worden de bestreden beslissing uiteraard niet gemotiveerd is.

b) Dat de bestreden beslissing voorhoudt: "Er dient evenwel opgemerkt te worden dat er over zijn eerste asielaanvraag omwille van ernstige tegenstrijdigheden werd besloten dat het bedrieglijk was. Bijgevolg kan er ook aan de de geloofwaardigheid van betrokkenes tweede asielaanvraag die een gevolg is van zijn eerste asielaanvraag ernstig getwijfeld worden."

Dat het niet behoort te motiveren met te verwijzen naar andere asielaanvragen. Dat een dergelijke motivering ondeugdelijk is.

e) Dat de bestreden beslissing voorhoudt : "Er dient evenwel opgemerkt te worden dat er over zijn eerste asielaanvraag omwille van ernstige tegenstrijdigheden werd besloten dat het bedrieglijk was. Bijgevolg kan er ook aan de de geloofwaardigheid van betrokkenes tweede asielaanvraag die een gevolg is van zijn eerste asielaanvraag ernstig getwijfeld worden."

Dat wanneer men verwijst naar andere beslissingen men behoort de motieven weer te geven van de beslissing waarnaar verwezen wordt (Cfr. RvSt. Warnants, nr. 21.635,

3 december 1981, R.W., 1982-83, 2266 met noot LAMBRECHTS, W.; NEVEN, J.F., "La motivation du permis d'exploiter", Aménagement, 1987, 1987, 106-113).

d) Dat de bestreden beslissing stelt :

"Bovendien zijn er nieuwe tegenstrijdigheden tussen betrokkene's verklaringen op het Commissariaat-generaal afgelegd in het kader van zijn eerste asielaanvraag en verklaringen die hij aflegde op het Commissariaat-generaal in het kader van zijn tweede asielaanvraag. Op het Commissariaat-generaal (9 juni 1999) verklaarde betrokkene dat hij in april 1996 naar een politieke bijeenkomst van oppositiepartijen zou gegaan zijn terwijl hij in het kader van zijn eerste asielrelaas op het Commissariaat-generaal (29 april 1998) verklaarde dat hij eind november 1995 zo'n bijeenkomst zou hebben bijgewoond."

Dat bepaalde gebeurtenissen uiteraard terzelfdertijd kunnen plaatsvinden, ttz. er kunnen twee bijeenkomsten plaatsgevonden elk op een aparte datum.

e) Dat de bestreden beslissing stelt :

"Voorst beweert betrokkene dat Gamasachurdia op 6 januari 1991 uit Georgië zou gevlucht zijn. In werkelijkheid is dat op 6 januari 1992 (Cfr. Keesing Historisch archief, juni 1992). Omdat betrokkene beweerde politiek actief te zijn in die periode en nadien in enkele zelf geschreven artikels de politieke situatie van Georgië geanalyseerd zou hebben, mag men toch wel verwachten dat hij de hedendaagse politieke geschiedenis van Georgië kent. De door betrokkene voorgelegde documenten kunnen de hierboven aangehaalde tegenstrijdigheden niet weerleggen en zijn dus niet van die werd om bovenstaande vaststellingen te wijzigen."

Dat in de huidige omstandigheden er sprake is van een lapsus, een verspreking.

f) Dat de voorgelegde dokumenten wel van die aard zijn de vaststellingen waarnaar in de beslissing verwezen wordt te weerleggen; dat in ieder geval niet gemotiveerd wordt waarom per impossele quod non hetgeen geponeerd wordt juist zou zijn.";

Overwegende dat artikel 6 EVRM en artikel 149 van de grondwet van toepassing zijn op gerechtelijke beslissingen, en niet, zoals te dezen, op beslissingen van administratieve overheden;

Overwegende dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kende, aangezien ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt; dat de verzoekende partij dan ook geen belang heeft bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht;

Overwegende dat, wat de materiële motiveringsplicht betreft, de verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de commissaris-generaal, en de gevolgtrekkingen die deze daaruit afleidt, kennelijk onredelijk zouden zijn; dat een verder onderzoek van het middel de Raad van State zou verplichten kennis te nemen van de feitelijke toedracht van de zaak, en deze feiten te beoordelen;

Overwegende dat het eerste onderdeel verre van duidelijk is; dat het zo zou kunnen worden begrepen dat de opgegeven motivering niet opgaat, omdat de beslissing onmiddellijk had kunnen worden genomen, terwijl er te veel tijd verlopen is tussen het instellen van het dringend beroep en de bestreden beslissing; dat er, indien de verzoekende partij goed wordt begrepen, "verborgen" weigeringsmotieven zouden zijn, die niet in de bestreden beslissing werden vermeld; dat de verzoekende partij te dezen enkel een vermoeden oppert, dat door geen enkel gegeven wordt gestaafd;

Overwegende dat, wat het tweede onderdeel betreft, het niet verboden is een asielaanvraag te beoordelen aan de hand van vorige aanvragen, uitgaande van dezelfde asielzoeker; dat overigens in de thans bestreden beslissing dieper wordt ingegaan op de redenen die aan de basis van de eerste lagen;

Overwegende dat, wat het derde onderdeel betreft, moet worden opgemerkt dat de verzoekende partij de motieven van de eerste weigeringsbeslissing kende, en dus geen belang heeft bij het opwerpen van het beweerde motiveringsgebrek; dat de bestreden beslissing, zoals gezegd, overigens wel de motieven van de eerste weigeringsbeslissing vermeldt;

Overwegende dat het vierde onderdeel opnieuw onduidelijk, zelfs tegenstrijdig is; dat de verzoekende partij stelt dat bepaalde gebeurtenissen uiteraard tezelfdertijd kunnen plaatsvinden, maar daaraan toevoegt dat er twee bijeenkomsten kunnen hebben plaatsgevonden, elk op een aparte datum; dat de Raad van State de juridische relevantie, laat staan de eventuele gegrondheid, van een dergelijke bewering niet kan beoordelen;

Overwegende dat in het vijfde onderdeel de Raad van State uitgenodigd wordt een feitelijke appreciatie van een uitspraak van de verzoekende partij te geven; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te dezen in laatste aanleg uitspraak doet over de feitelijke elementen van de zaak;

Overwegende dat in het zesde onderdeel de verzoekende partij stelt dat de door haar overgelegde documenten de vaststellingen die in de bestreden beslissing werden opgenomen kunnen weerleggen; dat de verzoekende partij echter niet aantoont op welke wijze die documenten dit zouden doen;

Overwegende dat deze onderdelen, en dus het zevende middel, niet gegrond zijn;

3.4. Overwegende dat de verzoekende partij in het achtste en negende middel stelt dat de bestreden beslissing genomen werd met schending van artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet en dat zij niet is genomen binnen een redelijke termijn;

Overwegende dat artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet wel gewag maakt van een termijn van 30 werkdagen om tot een beslissing te komen in het dringend beroep bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, doch dat hieraan geen sanctie verbonden is; dat de genoemde termijn bijgevolg als een termijn van orde is te beschouwen; dat men zich trouwens de vraag kan stellen welk belang de verzoekende partij in casu heeft bij het invoeren van een eventuele schending van deze bepaling, aangezien zij, zolang er geen uitspraak is gedaan over haar dringend beroep, op het grondgebied van het Rijk mag verblijven;

3.5. Overwegende dat in het tiende middel de schending wordt ingeroepen van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet "al dan niet juncto 63/2 en 63/3 van de Vreemdelingenwet en schending van artikel 63/2 en 63/3 van de Vreemdelingenwet afzonderlijk"; dat de verzoekende partij in essentie stelt dat de commissaris-generaal niet mocht verwijzen naar beslissingen die voordien reeds waren genomen in verband met hetzelfde dossier; dat de mogelijkheid van een tweede asielaanvraag juist in essentie inhoudt dat de beslissingen in de eerste asielaanvraag niet gelden als een "soort gewijsde", "als een soort onmogelijkheid een nieuwe beoordeling van de zaak te verkrijgen";

Overwegende dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van een asielaanvraag rekening mag (en moet) houden met alle daarop betrekking hebbende gegevens die hem bekend zijn; dat geen enkele wetsbepaling verbiedt dat aldus, in het kader van een tweede asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van de eerste bekend waren; dat het evenmin verboden is dat de commissaris-generaal de verklaringen afgelegd in het kader van beide procedures vergelijkt, en er desgevallend tegenstrijdigheden in onderkent, waaruit het bedrieglijk karakter van de vluchtelingenverklaring kan worden afgeleid;

3.6. Overwegende dat de verzoekende partij de tel is kwijtgeraakt nu zij,

waarschijnlijk uit onzorgvuldigheid, haar elfde middel betitelt als het twaalfde;

Overwegende dat in dit middel de schending wordt ingeroepen van de "regel die machtsafwending verbiedt"; dat de verzoekende partij meent dat de motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen niet de werkelijke motieven zouden zijn; dat de verzoekende partij, zoals reeds gezegd, te dezen enkel een vermoeden oppert, dat door geen enkel gegeven wordt gestaafd; dat zij bovendien op geen enkele wijze aangeeft hoe de verwerende partij haar macht zou hebben afgewend;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegronnd middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
zes februari tweeduizend en twee, door

de HH.

E. BREWAEYS,

wnd. kamervoorzitter,

staatsraad,

L. JOLIE,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.